

DOM I APPELLDOMSTOLEN – NBF

AVSAGT 18.08.2021

Saksnr: Appell nr. 288

Arrangørlisens: 39005

Rettsens medlemmer:

Ronny H. Hansen
Svein Magne Øksnevad
Anders Tråstadkjølen
Ole Andresen
Anne-Kjersti Ludviksen

Løpskategori: Formel-K (karting)

Løp status: Nasjonalt H-løp

Løpsdato: 26. juni 2021

Arrangør: NMK Andebu

Jury:

Paul Erik Broz, juryleder
Hans Petter Frydenlund
Odd Johan Stenshorne

Løpsleder: Torfinn Strengen

Møtedato: 18. august 2021

1. Hva saken gjelder – behandlingen i domstolen

Under finalen i klasse Mini, i Formel-K (karting) løp den 26.06.2021 på NAF Gokartsenter, Andebu (Håskén) oppstår det først tidlig i heatet en situasjon, og deretter mot slutten av heatet en ny situasjon som begge rapporteres til juryen. Juryen reagerer på startnummer X pga at kjøringen vurderes som ureglementert:

«Start nr X – Mini (appellanten) tildeles 10 sek tillegg, for brudd på § 240»

Juryrapporten beskriver hendelsesforløpet slik:

«St.nr X – mini, legger seg på nr Y i først sving og presser nr Y ut av idealsporet, og passerer, slik at nr X tjener en plassering. Dette rapporteres fra LL og en baneobservatør. Noen runder før mål, blir det igjen kontakt mellom nr X og nr Z, slik at nr Z kommer ut på gresset, utenfor banen. Dette rapporteres av baneobservatører-2 stk, om hendelsen.»

Det ble fattet følgende beslutning:

*«Brudd på § 240, Kjøredisiplin
Ref. Veileder for jury ved utmåling av straff FK 2021, nr pos 44»*

Premissene er formulert slik:

*«St.nr. X – (appellanten), bryter § 240, kjøredisiplin ved å presse nr Y ut av sitt spor (E) og tjener på dette.
St.nr. X – (appellanten) bryter § 240, ved å presse nr Z ut på gresset (F) og tjener på dette»*

Appell ble varslet innenfor fristen i GB (generelle bestemmelser) § 15.2.4.a) på en time og appellen ble sendt inn innen fristen på 96 timer jf GB 15.2.4.d).

Appellen er rettidig.

Det er sendt inn utfyllende appellskriv fra foresatt for appellanten på vegne av appellanten, Depositum er innbetalt i henhold til GB § 15 og appellen blir således tatt til behandling.

2. Saksgang for behandling ved appelldomstolen

Det er på sin plass å presisere at deltageren (fører) som anføres som appellanten videre i dette dokumentet er mindreårig og det er hans far som er foresatt og selvfølgelig formelt er appellan. Han var til stede ved alle avhør/samtaler under stevnet som regelverket krever som det her refereres til. Videre i dette dokumentet er derfor ledsager (hans far) omtalt som appellanten for å lette beskrivelsen for de som leser dette. Alle forstår nok at det er sønnen som er deltager/fører og faren som er appellanten. Det er han som har forberedt saken og alle dokumenter som det her refereres til.

Etter at appell ble varslet har appellanten sendt inn utfyllende appellskriv.

Relevante saksdokumenter er oversendt Appelldomstolen 20.07.2021, samt at supplerende informasjon fra appellanten med henvisning til medfølgende video-opptak (2 stk) ble oversendt Appelldomstolen 10.08.2021

NBF fastholder at juryens avgjørelse er korrekt og har ikke fremlagt ytterligere dokumentasjon, men meldt inn to vitner:

- Torfinn Strengen, Løpsleder
- Paul Erik Broz, Juryleder

Appelldomstolen tok saken til behandling i møte den 18.08.2021.

Appellanten møtte representert ved sin foresatte (far) og bisitter, der bisitter ba om og fikk innvilget talerett.

NBF møtte med fullmektig.

3. Sakens bakgrunn – faktum

Appellanten var deltager i klasse Mini i Formel-k løp, arrangert på NAF Gokartsenter, Andebu (Håskén) den 26. juni 2021.

I finalen for klasse Mini oppsto en situasjon ved første sving på runde 2, der st.nr X (appellanten) ved en forbikjøring støter bort i den karten han forsøker å passere (st.nr Y), med det resultat at st.nr Y presses ut av idealsporet, st.nr X kommer forbi og tjener slik en plassering på hendelsen.

Denne hendelsen observeres av løpsleder og en baneobservatør, og rapporteres til juryen.

Senere (noen runder før målgang) i samme finale oppstår det igjen en situasjon der st.nr X er involvert. På dette tidspunktet leder st.nr X. St.nr. Z har kjørt seg opp fra en posisjon lengre bak i feltet, tatt igjen st.nr X og gjør i en sving et forsøk på å passere st.nr X på yttersiden i svingen. St.nr X går utover i svingen og treffer st.nr Z på en slik måte at vedkommende havner ute på plenen utenfor banen. St.nr. X opprettholder sin plass i feltet.

Denne hendelsen observeres av 2 baneobservatører, og rapporteres til juryen.

Med bakgrunn i at st.nr X er involvert i to innrapporterte situasjoner i samme heat, førerens unge alder og at det dreier seg om den deltakeren som passerer mållinjen først, så velger juryen å avhøre både st.nr X med foresatt, samt st.nr. Y og st.nr Z med respektive foresatte selv om dette ikke er påkrevet ved idømmelse av tidstillegg, jf GB 12.5.5.

Juryen ila straff til st.nr X for brudd mot § 240 e) i den første situasjonen og brudd mot §240 f) i den andre situasjonen, i form av 10 sek tidstillegg samlet for de to situasjonene.

Det har ikke kommet noen innvendinger mot rammen for faktum slik det er beskrevet i juryens avgjørelse. Det er imidlertid uenighet om dette representerer grunnlag for straff, samt at det stilles spørsmålstegn ved om det var riktig saksbehandling.

Saken skal således behandles i appelldomstolen jf GB (generelle bestemmelser) § 15

4. Prosessuelt

Appellen omhandler både spørsmålet om skyld i de regelbrudd som ligger til grunn for juryens straff, og spørsmål om forskjellige forhold og formalia knyttet til juryens behandling av saken.

I sitt appellskriv har appellanten påpekt flere forhold ved juryens saksbehandling som etter appellants syn er feil. Disse kan punktvis oppsummeres slik:

- Avhør ble gjennomført på en måte som ikke ga appellanten anledning til fullt ut å redegjøre for sin oppfattelse av saken og forklare seg tilstrekkelig, men derimot med førende spørsmål og i en irettesettende form som den unge føreren opplevde som truende.
- Avhør av henholdsvis appellanten og de andre berørte deltakerne ble gjennomført hver for seg.
- Det ble ikke gitt advarsel (vist flagg) etter den første situasjonen.
- Den straff som ble ilagt ble ikke meddelt skriftlig, jf GB 12.6.2, og appellanten ble først oppmerksom på ilagt straff når tidstillegg fremkom på resultatlisten.

I forhold til disse punktene vil Appelldomstolens behandling av saken avgrenses til å vurdere om det foreligger saksbehandlingsfeil som innvirker på juryens beslutning med hensyn til skyldspørsmålet eller straffeutmålingen.

5. NBF har i det vesentlige anført

Etter NBFs oppfatning er juryens avgjørelse slik den fremkommer av juryrapport av 26.06.2021 korrekt.

I tillegg bemerkes det at:

Juryen i Formel-K løp har en veileder for straffeutmåling ved forskjellige regelbrudd.

Det er ikke påkrevet at den som blir ilagt en tidstraff først må ha fått anledning til å forklare seg, men juryen kan velge å la vedkommende gjøre det.

Skriftlig meddelelse av ilagt straff er hovedregel, men slik praksisen er ved Formel-K løp så benyttes ikke skjemaet for dette formålet i de tilfeller der tidstillegg ilegges som straff, da dette er umulig å gjennomføre med det store antallet tidstillegg som forekommer i denne type løp (for eksempel var det i dette stevnet 27 tilfeller av tidstillegg). NBF nevner i den sammenheng at det bør anmodes om at regelverket justeres slik at det blir i samsvar med praksis.

Deltakeren var i denne saken involvert i to hendelser i samme heat, som begge ble observert og innrapportert av baneobservatører.

Det er nedlagt slik

påstand:

1. Appellen tas ikke til følge.
2. Juryens dom og straffutmåling opprettholdes

6. Appellanten har i det vesentlige anført

Appellanten viser innledningsvis i hovedsak til sitt appellskriv med hensyn til de to situasjonene som førte til juryens reaksjon.

Videre påpeker appellanten at det er informasjonen i juryens rapport som etter deres oppfatning er feil:

- Om den første situasjonen sier rapporten at denne skal ha oppstått i "første sving", men situasjonen mellom st.nr X og Y fant sted i det kartene har passert startområdet og begynner på runde 2.
- I rapportens beskrivelse av den andre situasjonen sies det "*..blir det igjen kontakt mellom st.nr X og st.nr Y, slik at...*", noe som ikke stemmer da det i tidligere i heatet ikke har vært kontakt mellom disse to deltakerne.

Appellanten bemerker at den første situasjonen oppstår veldig tidlig i løpet, og det stilles dermed spørsmålstegn ved at det ikke ble gitt en advarsel.

Flere forhold knyttet til juryens saksbehandling er også omtalt i appellantens appellskriv. I forhold til denne siden av saken utdyper appellanten:

- Ved juryens avhør av de involverte fikk de to respektive deltakere som ble skadelidende av st.nr X's kjøring i henholdsvis første og andre situasjon møte sammen for juryen uten at st.nr. X fikk være til stede. Tilsvarende ble appellanten (st.nr X) avhørt uten at de andre var til stede. Appellanten er dermed ikke kjent med hva de skadelidende har sagt og er også fratatt en mulighet til å kommentere opplysningene.
- Appellanten er en ung fører (barn) og opplever sitt møte med juryen som skremmende. Vedkommende føler at han ikke får forklart seg, at han stadig blir avbrutt og at juryen ikke viser interesse for det han sier. Derimot oppleves det som om juryen allerede har konkludert og at juryleder kommer med kritikk. Appellanten blir fortvilet, svært lei seg og vil ikke kjøre gokart mer, noe som har medført at han ikke har kjørt andre løp i Norge etter dette løpet.
- Etter avhøret tok Appellanten kontakt med juryen for å fremlegge video-opptak av den første situasjonen. Han opplever at juryleder ikke vil se dette ferdig, noe som også underbygger inntrykket av at juryen allerede har tatt sine beslutninger.
- Appellanten mener også at det i avhøret aldri ble snakket om den andre situasjonen, den mellom st.nr. X og Z mot slutten av heatet. Det oppleves som at denne er noe som har blitt trukket inn i saken i ettertid.

Appellantens hovedankepunkt i forhold til juryens behandling er at beskjed om juryens beslutning ikke ble medelt slik regelverket beskriver, og at appellanten dermed først ble kjent med idømt straff da de så tidsstraffen på resultatlisten.

Etter appellantens oppfatning tar juryen feil når det er lagt til grunn at han har overtrådt § 240 som hjemmelsgrunnlag for straff.

Situasjon 1: Appellanten mener det var kontakt mellom kartene, men dette var en uheldig touch som oppsto og ikke noe som kan karakteriseres som at appellanten med overlegg presser konkurrenten ut av idealsporet.

Situasjon 2: Her mener appellanten at det sporet som ble kjørt, med en bevegelse gradvis utover etter hvert som man kjører gjennom svingen er normalt. Dermed blir slik at en konkurrent som forsøker å kjøre forbi på yttersiden nødvendigvis vil oppleve at deltakeren på innersiden skaper et press utover ved en normal kjøring, uten at dette er en bevisst handling fra den som ligger innerst med mål om å ødelegge for den som forsøker å passere.

Det nedlegges slik

påstand:

1. Appellanten frifinnes og tidstillegget frafalles
2. Resultatlisten blir i henhold til den rekkefølge deltakerne i finalen passerte mållinjen

7. Appelldomstolens bemerkninger

7.1 Innledning

Saken gjelder om Appellanten kan ilegges straff for overtredelse av § 240 på grunnlag av sin kjøring i finalen i klasse Mini i Formel-K (karting) løp den 26.06.2021 på NAF Gokartsenter, Andebu (Håskén), der det ved to forskjellige situasjoner ender med at baneobservatører melder om pressing av konkurrent. Videre gjelder saken om det i forbindelse med juryens behandling av saken foreligger saksbehandlingsfeil som kan ha påvirket juryens beslutning.

Juryen har ilagt straff iht GB § 12.5 med tidstillegg (bokstav f) på 10 sekunder.

Appellanten har reist innsigelser både mot juryens vurdering av fakta og juryens behandling av saken.

7.2 Faktum

Med hensyn til de to situasjonene synes partene å være enige om den kjøringen som er observert, men det er forskjellige oppfatninger av hvorvidt dette er bevisste handlinger fra Appellantens side som medfører at det er brudd mot § 240.

Partene har ulike oppfatninger om de punktene tilknyttet juryens saksbehandling som trekkes frem av Appellanten.

Den første situasjonen oppstår i det Appellanten forsøker å passere en konkurrent i inngangen til første sving etter at kartene starter på runde to. Appellanten kommer bakfra og kjører inn ved siden av den karten som leder heatet. I det kartene ligger tett ved hverandre så støter

appellanten inn i konkurrentens kart, med det resultat at denne kommer ut av idealsporet og appellanten passerer. Appellanten anfører at dette var en type normalt akseptert kontakt som oppstår ved normal kjøring i karting og at kontakten mellom kartene var så lett at det ikke er inntrykket frontfanger eller andre merker på egen kart. Denne situasjonen ble observert av både baneobservatør og løpsleder fra to forskjellige vinkler, som begge oppfatter som at appellanten bevisst presser konkurrenten ut av idealsporet og slik klarer å avansere til å lede heatet. Baneobservatør og løpsleder rapporterer derfor sine observasjoner til juryen.

Den andre situasjonen oppstår mot slutten av heatet, i det appellanten blir innhentet av en konkurrent som så forsøker å kjøre forbi appellanten på yttersiden i en sving. Appellantens valg av spor gjennom svingen fører til at konkurrenten kommer lenger og lenger ut mot banens ytterkant og til slutt ender ute på gresset utenfor banen. Også denne situasjonen observeres av to baneobservatører fra to forskjellige synsvinkler. Begge baneobservatører oppfatter dette som at appellanten presser konkurrenten ut av banen og rapporterer hendelsen. Appellanten anfører at slik det ble kjørt igjennom denne svingen er et helt normalt sporvalg, og at det må ligge en kalkulert risiko fra konkurrenten sin side i det å forsøke seg på en forbikjøring på yttersiden gjennom denne svingen.

Appellantens bevis i form av video-opptak av begge situasjoner ble vist og kommentert av begge parter samlet. Appelldomstolen er av den oppfatning at begge parter i og for seg er enige om det som skjer på banen i den første situasjonen, men at uenighet her dreier seg om hvorvidt dette er en type kjøring og lett kontakt mellom kartene som normalt og akseptert i denne klassen i Formel K. Løpsleder, som forklarer seg som NBF's vitne, legger vekt på at karting er en bilsportsgren der kontakt mellom kartene ikke skal forekomme, og at situasjonen slik han oppfatter den fra sin synsvinkel under løpet utvilsomt er noe som ikke kan aksepteres.

Appelldomstolens oppfatning er at partene langt på vei er enige om det som skjer, men at det her er det uenighet i forhold til hvilken kalkulert risiko den skadelidde føreren (den karten som forsøker seg på en forbikjøring på yttersiden) faktisk tar, sett i forhold til hva vedkommende må forvente av det sporvalget appellanten (karten som forsøkes forbikjørt) naturlig vil kunne ta gjennom svingen. Med andre ord har partene ulik oppfatning av hvor stor grad den skadelidde føreren selv er årsak til at situasjonen oppstår og dermed om appellanten kan lastes for at den skadelidde føreren ender opp med å kjøre ut av banen som følge av at Appellanten kjører på en måte som er brudd på § 240.

Appelldomstolen vil bemerke at de to video-opptakene er gjort på lang avstand og at det dermed er vanskelig å danne seg et godt inntrykk av kjøringen utelukkende basert på disse. De observasjoner som er innrapportert av baneobservatører må dermed tillegges størst vekt, både basert på at disse har hatt et langt bedre overblikk og ut ifra at det nettopp er baneobservatørens rolle å rapportere situasjoner som de vurderer som mulige regelbrudd.

På samme måte som løpsleder gir uttrykk for, så er det også Appelldomstolens oppfatning at det i Formel-K i utgangspunktet ikke skal oppstå fysisk kontakt mellom kartene. Selv om dette ved et uhell selvfølgelig kan oppstå, så må førerne derfor alltid kjøre på en slik måte at de unngår fysisk kontakt. Når fysisk kontakt likevel oppstår med den følge at en deltaker blir skadelidende, blir dette å betrakte som et brudd mot § 240 for den fører som forårsaket situasjonen, helt uavhengig av hvor "hard" kontakt det var og/eller om frontfanger er trykket inn. At det angivelig skal ha blitt praktisert noe romslighet knyttet til å tillate en noe mer offensiv kjørestil med aksept for noe lett fysisk kontakt i enkelte klasser og/eller type løp endrer ikke på dette, men er heller et signal om behov for innstramning. Følgelig mener Appelldomstolen at juryens vurderinger av brudd mot § 240 i forhold til den første situasjonen er riktig, basert på

de observasjoner som foreligger. Om den andre situasjonen også blir å betrakte som en form for kjøring som er brudd mot § 240 eller om utfallet av situasjonen for den skadelidde føreren er en følge av den risiko vedkommende tar ved å forsøke seg på forbikjøringen, er ikke like åpenbart for Appelldomstolen. Her er det mange små nyanser som man må se og ta stilling til, men som det er umulig å se på det video-opptaket som er innlevert som bevis. Appelldomstolen må derfor legge til grunn at de observasjoner og vurderinger av situasjonen som baneobservatørene har innrapportert er riktige, og ender dermed med å være enige med juryen i forhold til at også denne situasjonen vurderes som brudd mot § 240.

For flere av de aspekter som omhandler juryens behandling av saken er det Appelldomstolens forståelse at partene har ulik oppfatning om hva som faktisk har skjedd. Det er enighet om at de skadelidende førerne og appellanten ble avhørt av juryen hver for seg, samt at det ikke ble gitt advarselflagg til appellanten for noen av situasjonene. Utover dette beskriver appellanten og juryleder de øvrige aspektene på forskjellig måte.

Med hensyn til saksbehandlingsfeil vil Appelldomstolens fokus være om det har forekommet slike som kan ha påvirket utfallet av den avgjørelsen som er appellert.

At det ikke ble gitt advarselflagg etter den første situasjonen er i seg selv ikke noe som påvirker juryens kompetanse til å idømme en straff for denne situasjonen. Det er ikke påkrevet å vise advarselflagg og det er også Appelldomstolens syn at både advarsel flagg og sort flagg først og fremst benyttes der det vurderes slik at føreren vedvarende kjører åpenbart ureglementert og/eller på en slik måte at vedkommende er en fare for seg selv eller andre. Ellers forsøker man primært å ta stilling til situasjoner som har oppstått under et løp eller heat i ettertid, når det er mulig å innhente informasjon som faktaopplysninger, observasjoner fra funksjonærer, ved behov gjennomføre avhør, o.s.v. Appelldomstolen kan derfor ikke se at om man ikke benyttet advarselflagg i dette tilfellet, har innvirket på den straff juryen har idømt og heller at det å unnlate å bruke advarselflagg blir å anse som saksbehandlingsfeil.

Med hensyn til forhold knyttet til avhør, så vil Appelldomstolen innledningsvis påpeke at det er full anledning til å idømme en tidsstraff uten at den dette gjelder først må få anledning til å forklare seg, jfr. GB 12.5.5. For bl.a. tidsstraff er det tilstrekkelig at juryen først har gjort undersøkelser og innhentet informasjon på annen måte som danner tilstrekkelig grunnlag for å fatte sin beslutning, jfr. GB 12.5.4.

Det er videre uenighet om appellanten i avhøret ble gitt anledning til fullt ut å fremlegge sitt syn på de innrapporterte situasjonene. Den versjon av dette som beskrives av Appellanten er subjektivt og vil, uansett hva juryens medlemmer eller andre tilstedeværende måtte mene, vanskelig kunne ansees som noe annet enn faktum sett fra Appellantens ståsted. Likeledes vil juryens formening, slik juryleder forklare seg, om at de har tatt imot Appellanten på en riktig måte og gitt vedkommende forsvarlig anledning til å forklare seg være en subjektiv oppfatning fra den siden. Juryleder tilbakeviser det Appellanten trekker frem om at juryen skal ha opptrådt forutinntatt, irettesettende og truende, samt at høringen aldri omfattet situasjon nummer to. Dette blir dermed en påstand mot påstand, hvor det er vanskelig å fastslå faktum uten avklarende informasjon fra nøytral tredjepart.

Juryen har begrunnet sitt valg av å gjennomføre avhør i denne saken, selv om det ikke var påkrevet, med at det dreier seg om en ung fører og at det er førsteplassen i løpet som står på spill. Appelldomstolen støtter juryen i dette valget, men vil da samtidig på generelt grunnlag påpeke at det ved høring av veldig unge førere også er særdeles viktig å opptre på en avvæpnende og pedagogisk måte, slik at man ikke skaper frykt og ubehag. Bare det å bli bedt

om å møte for juryen kan være skremmende og juryen må ha tålmodighet og la unge førere fremlegge sitt syn på saken på sin måte.

Juryens beslutning om å høre de involverte hver for seg, kan muligens være et uheldig valg, men dette er et valg som den enkelte jury tar stilling til selv og det er ikke forankret i regelverket hvordan høringen skal foregå. Når juryen velger å gjennomføre avhørene på denne måten, fratras de involverte muligheten til å høre det motparten fremsetter av opplysninger. Hvordan høringen gjennomføres og hvem som kan være til stede, er helt opp til den enkelte jury og det er således ingen saksbehandlingsfeil i dette tilfellet.

Det andre punktet som blir strekt vektlagt fra Appellantens side er om formidling av beskjed om idømt straff ble gitt på korrekt måte. Det er Appelldomstolens oppfatning at dette åpenbart ikke har skjedd i henhold til regelverket, men det later det til å være noe uklarhet om hva som er årsaken til dette og hvorvidt det ble gjort et forsøk på å formidle beskjed på reglementert måte. Det henvises både til at det generelt i denne grenen forekommer så mange tilfeller av tidsstraff at det er praktisk vanskelig å følge den fremgangsmåte som regelverket beskriver. Videre blir det også hevdet at det i denne saken likevel ble gjort et forsøk på å meddele juryens beslutning om straff på reglementert måte, men at det ikke lot seg gjøre å oppnå kontakt med Appellanten før straffen ble presentert på resultatliste / oppslagstavle.

Uten å ta ytterligere stilling til verken om det skal være en etablert praksis å avvike fra det som er reglementert eller om det i dette tilfellet ble gjort et forsøk på reglementert formidling, er det Appelldomstolens oppfatning at feil ved formalitetene i formidlingen ikke i seg selv har påvirket den straff som er idømt i denne saken. Generelt vil formidling av juryens dom uansett først skje etter at den er besluttet, og dermed vil ikke en formalitetsfeil ved formidlingen påvirke verken skyldspørsmålet eller straffeutmålingen. Derimot kan feil ved formidlingen innvirke på hvorvidt de dømte er kjent med straffen og da likeledes den mulighet vedkommende har til å benytte sin appellrett. All den tid deltakeren i den saken denne appellen gjelder mottok beskjed på en slik måte at vedkommende ikke ble fratatt sin rett og anledning til appell så har det fra et praktisk ståsted ikke skjedd noen skade.

Appelldomstolens konklusjon er derfor at den formalfeil som er begått ikke gir et selvstendig grunnlag for å endre på juryens avgjørelse. Appelldomstolen vil likevel bemerke at dette ikke på noen måte innebærer en generell aksept for at regelverket ikke følges. Derimot vil Appelldomstolen påpeke at juryen må påse at dens beslutninger meddeles slik regelverket til enhver tid krever, samt at alle arrangører ved sin organisering av løpets gjennomføring, har tilstrekkelig med ressurser tilgjengelig, slik at juryens arbeid kan gjennomføres slik regelverket krever.

7.3 Straff

Juryen har i denne saken idømt et tidstillegg på 10 sekunder som straff for brudd mot § 240, noe som oppfattes å være i å samsvare med den veileder for straff som benyttes i Formel-K, utarbeidet av seksjonen.

Tidsstraff for brudd mot § 240 er i seg selv ikke en streng straff for brudd mot denne paragrafen. Det finnes flere eksempler på saker der straffen for brudd på § 240 både er diskvalifikasjon og suspensjon, men her må selvfølgelig alvorlighetsgrad og ikke minst fare for ulykker og personskader som følge av kjøringen trekkes inn i vurderingen.

Når tidsstraff anvendes i Formel-K for brudd på § 240 av den type denne saken gjelder, der det i hovedsak er det konkurransemessige og plassering i rekkefølgen over mål som påvirkes av kjøringen, er Appelldomstolen av den oppfatning at det er den varige fordelen som en fører skaffer seg gjennom sin ureglementerte kjøring som skal utlignes ved straffen. Således mener Appelldomstolen at det i saken denne appellen gjelder blir riktig å idømme 5 sekunder tidsstraff.

7.4 Oppsummering

Ved at straffen reduseres har Appellanten delvis fått sin appell tatt til følge og depositumet reduseres dermed slik at en del tilbakebetales og en del beholdes av NBF.

Det er ikke nedlagt påstand om illeggelse av saksomkostninger.

Dommen er enstemmig

Domsslutning:

Ved behandling av appell på juryens avgjørelse i karting klasse Mini på Andebu 26. juni 2021, besluttet appelldomstolen:

1. Appellen tas delvis til følge.
2. Tidsstraffen fastsettes til 5 sekunder.
3. Resultatlisten endres til å samsvare med idømt tidstillegg.
4. Appellens depositum reduseres til kr. 5.000, -.
5. Beslutningen er enstemmig.

Ronny H. Hansen (leder)

Svein Magne Øksnevad

Ole Andresen

Anders Tråstadkjølen

Anne-Kjersti Ludviksen